

Arrest

nr. 167 257 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BELDÉ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMADI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 april 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op 27 april 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:

naam: [A. M.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Brazilë

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Geen arbeidskaart/ beroepskaart – PV nr DE.69.L4.006769/2016 opgesteld door politiezone Sint-Niklaas.

De officiële partner van betrokkene is van Spaanse nationaliteit. Zijn naam staat vermeld op de verso zijde van de Spaanse verblijfstitel. Echter, volgens de verklaringen van betrokkene zou een Belg eveneens haar partner zijn, hoewel hier geen enkel officieel bewijs van voorhanden is. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Spanje of Brazilië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr DE.69.L4.006769/2016 opgesteld door politiezone Sint-Niklaas) bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

De officiële partner van betrokkene is van Spaanse nationaliteit. Zijn naam staat vermeld op de verso zijde van de Spaanse verblijfstitel. Echter, volgens de verklaringen van betrokkene zou een Belg eveneens haar partner zijn, hoewel hier geen enkel officieel bewijs van voorhanden is. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Spanje of Brazilië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het “*beginsel van behoorlijk bestuur*”. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Nu de bestreden beslissing motiveert als volgt:

“...Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, al 1

X - 1e wanneer zij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoekster is wel degelijk in het bezit van een Spaanse verblijfskaart. De verblijfskaart bevond zich in haar woning. (stuk 5)

De administratieve overheid had, wat dit punt betreft, vooraf informatie dienen in te winnen.

De beslissing werd dan ook niet correct gemotiveerd.

De opsluiting van verzoekster verhindert dat zij haar rechten doet gelden, waardoor deze maatregel getuigt van slecht bestuur.

2.

Nu de bestreden beslissing motiveert als volgt:

“...Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, al 1

X - 8e wanneer zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoekster ontkent dat zij in dit land een beroepsbedrijvigheid uitoefent.

Dit blijkt onvoldoende uit het administratief dossier.

De beslissing werd niet correct gemotiveerd.

3.

Nu de bestreden beslissing motiveert als volgt:

“...Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Dit blijkt geenszins uit het administratief dossier.

De beslissing miskent het vermoeden van onschuld.

Verzoekster heeft in ons land bovendien een blanco strafregister.

De beslissing werd niet correct gemotiveerd.

4.

Verzoekster heeft in ons land gedurende jaren een relatie met de heer [P. G. R. V. P.], geboren dd. [...].

Zij toont dit thans aan adhv. diverse foto's. (stuk 4)

Haar opsluiting verhindert haar bijkomende bewijzen bij te brengen.

Enig onderzoek door de administratieve onderzoek, had hieromtrent duidelijkheid kunnen verschaffen.

Het gebrek hieraan mag niet in het nadeel van verzoekster spelen.

Een uitwijzing van verzoekster zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

De bewering dat een verwijdering slechts tijdelijk is, is louter hypothetisch.

5.

Nu de bestreden beslissing motiveert als volgt:

“...betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken..”

Er werd geen onderzoek gevoerd naar de middelen van verzoekster. Het gebrek hieraan mag niet in het nadeel van verzoekster spelen.

Enig onderzoek zou hebben aangetoond dat verzoekster geregeld over- en weer reist naar Brazilië, geheel met eigen middelen.

Het dossier bevat geen andere elementen waaruit blijkt dat verzoekster over onvoldoende middelen zou beschikken.

Verzoekster heeft nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten verkregen. Uit niets blijkt dat zij dit niet zou respecteren.”

3.3.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent. Er kan aldus *prima facie* worden aangenomen dat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2.3. De kritiek die verzoekster naar voor brengt, is in wezen te beschouwen als een inhoudelijke kritiek op de motieven zoals deze in de bestreden beslissing zijn opgenomen en wordt dan ook verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster wordt *in casu* bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Verweerder stelt in dit verband enerzijds dat verzoekster op het ogenblik van haar arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort en anderzijds dat zij een beroepsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van een beroeps- of arbeidskaart. Wat dit laatste betreft wordt verwezen naar een nummer van proces-verbaal opgesteld door de politie van Sint-Niklaas.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart en deze zich in haar woning bevond. Zij stelt dat het bestuur op dit punt vooraf informatie diende in te winnen en de beslissing dan ook niet correct werd gemotiveerd. De Raad stelt vast dat dit betoog vreemd lijkt te zijn aan de werkelijke motieven zoals deze aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Daarin wordt net erkend dat verzoekster een Spaanse verblijfstitel kon voorleggen, nu naar een dergelijk stuk – en de inhoud hiervan – zelfs uitdrukkelijk wordt verwezen. Verweerder stelde enkel vast dat verzoekster ten tijde van haar aantreffen geen paspoort kon voorleggen.

In ieder geval kan daarnaast *prima facie* worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds voldoende grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster als werknemer of zelfstandige actief was doch zonder in het bezit te zijn van een arbeids- of beroepskaart. Verzoekster stelt te ontkennen dat zij in België enige beroepsbedrijvigheid uitoefende en dat dit onvoldoende zou blijken uit de stukken van het dossier. Gelet op een ‘*administratief verslag: zwartwerk*’ zoals dit is opgenomen in het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster op heterdaad werd betrapt door de politie wegens het werken in de prostitutie zonder dat zij hiertoe gerechtigd is en zij ook zelf verklaarde dat zij “*hier [verblijft] bij haar vriend om in de prostitutie te werken*”. Verzoekster gaf aan uit vrije wil in de prostitutie te werken. Verzoekster overtuigt aldus thans niet waar zij ontkent dat zij in dit land enige beroepsbedrijvigheid uitoefende of dat dit gegeven onvoldoende zou blijken uit het administratief dossier. Verzoekster betwist verder niet dat zij voor de door haar uitgeoefende beroepsbedrijvigheid in het bezit diende te zijn van een beroeps- of arbeidskaart. Dit motief blijft *prima facie* aldus overeind en volstaat op zich genomen reeds opdat verzoekster bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat verzoekster kritiek uit op het gegeven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van de bestreden beslissing is gegrond op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu dient te worden aangenomen dat verweerder van oordeel is dat verzoekster een gevaar is voor de openbare orde omdat zij een beroepsbedrijvigheid in België uitoefende zonder hiervoor in het bezit te zijn van een arbeids- of beroepskaart.

Verzoekster betoogt thans op bijzonder algemene wijze dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij een gevaar is voor de openbare orde. Op geen enkele wijze gaat zij in op de concrete motivering die in dit verband door het bestuur is opgenomen en enige concrete toelichting waarom gelet op deze motivering het kennelijk onredelijk zou zijn om te besluiten dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde kan niet worden gelezen in het verzoekschrift. Aan de hand van dit bijzonder algemene betoog maakt verzoekster *prima facie* nog niet aannemelijk dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Het gegeven dat verzoekster werkzaam was in België zonder dat zij beschikte over een arbeids- of beroepskaart vindt – zoals reeds werd vastgesteld – voldoende grondslag in de stukken van het administratief dossier. In zoverre verzoekster verder wijst op het “*vermoeden van onschuld*”, benadrukt de Raad dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “*vermoeden van onschuld*” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Ook het gegeven dat verzoekster een blanco strafregister zou hebben in België staat er aldus nog niet aan in de weg dat verweerder op basis van welbepaalde feiten zoals die blijken uit het administratief dossier besluit tot een gevaar voor de openbare orde.

Inzake de terugleiding naar de grens, gegrond op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, motiveert verweerder verder onder meer dat verzoekster met haar eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en dit nu zij niet in het bezit was van het vereiste reisdocument op het ogenblik van haar arrestatie, met name haar paspoort. Verzoekster betoogt in dit verband dat geen onderzoek werd gevoerd naar haar (geldelijke) middelen en het dossier geen elementen bevat dat zij over onvoldoende dergelijke middelen zou beschikken. Op zich blijkt, gelet op voormelde motivering, evenwel niet dat het bestuur heeft willen aangegeven dat verzoekster niet beschikt over eigen geldelijke middelen om te vertrekken, wel dat zij niet met eigen middelen kan vertrekken nu zij op het ogenblik van haar arrestatie niet in het bezit was van een paspoort. Dit betoog lijkt aldus te zijn gestoeld op een incorrecte lezing van de bestreden beslissing. Daarenboven geeft verweerder in dit verband ook nog aan dat verzoekster zonder arbeids- of beroepskaart aan het werk was in België en dat er aldus een risico is dat zij haar illegale praktijken verderzet. Er blijkt niet dat deze redengeving niet reeds kan volstaan om de terugleiding naar de grens te verantwoorden. Verzoekster stelt weliswaar nog dat zij nooit eerder bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en uit niets blijkt dat zij dit niet zou respecteren, doch in het licht van verzoeksters verklaringen dat zij in België verblijft om in de prostitutie te werken blijkt niet dat verweerder in dit verband kennelijk onredelijk handelde waar hij een risico weerhield dat zij haar illegale praktijken zal verderzetten.

De uiteenzetting van verzoekster laat *prima facie* niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2.4. Verzoekster beroept zich verder op een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij stelt een gezinsleven te hebben in België met een Belgische man. Meer concreet stelt zij gedurende jaren een relatie te hebben met de heer P. V. P.. Zij brengt in dit verband foto's aan. Zij stelt dat haar opsluiting verhindert dat zij bijkomende bewijzen voorlegt en het bestuur door dit nader te onderzoeken hieromtrent duidelijkheid had kunnen krijgen. Zij stelt ook dat de bewering dat een verwijdering slechts tijdelijk is, louter hypothetisch is.

Wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip “*gezinsleven*”, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een

gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwesitie.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

Wat het *in casu* ingeroepen gezinsleven in België met een Belgische onderdaan betreft, wijst de Raad erop dat gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster tegenover de politie aangaf een liefdesrelatie te hebben met de heer P. V. P. die volgens de politie de man is die haar helpt bij haar tewerkstelling hier en die als werkgever kan worden beschouwd. Zo regelt deze onder meer de annonces voor haar werk en ontvangt deze een deel van de inkomsten. Verweerder hield in zijn beslissing rekening met deze verklaring, doch stelde vast dat verzoekster officieel een partner heeft met de Spaanse nationaliteit en geen officieel bewijs voorhanden is van haar relatie met de betreffende Belgische onderdaan. Verweerder oordeelde verder dat de verwijdering van verzoekster niet disproportioneel is in het licht van haar recht op een gezinsleven en geen beëindiging impliceert van haar familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Verweerder is van oordeel dat een terugkeer naar Spanje of Brazilië geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich *in casu* weliswaar beroept op een jarenlange relatie in België met een Belgische onderdaan, doch dat zij door louter enkele foto's over te maken en te beweren dat er sprake is van een liefdesrelatie zulks nog niet afdoende aantoont en nog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een werkelijk bestaande en effectief beleefde gezinsband zoals dit wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. De kopieën van foto's die in dit verband worden voorgelegd zijn ook van zeer slechte kwaliteit en de originelen worden niet voorgelegd, bijvoorbeeld ter terechtzitting. De commentaar die handgeschreven bij de foto's wordt vermeld, kan onmogelijk worden nagegaan. Haar betoog dat zij als gevolg van haar vasthouding verhinderd zou zijn in dit verband nog stukken bij te brengen, kan ook niet overtuigen. Indien er werkelijk sprake is van een liefdesrelatie kan zo niet worden ingezien dat haar voorgehouden partner in dit verband dan niet de vereiste stukken zou kunnen verzamelen en voorleggen. Uit het geheel van de voorgelegde elementen blijkt niet op afdoende wijze dat er heden sprake is van een voldoende hechte relatie en een effectief beleefd gezinsleven tussen verzoekster en een Belgische onderdaan. Verzoekster maakt het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM aldus *prima facie* niet aannemelijk.

Daarenboven, zelfs indien alsnog enig beschermenswaardig gezinsleven zou dienen te worden aangenomen, benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze aanvoert dat er sprake zou zijn van hinderpalen die verhinderen dat het voorgehouden gezinsleven elders normaal en effectief kan worden uitgebouwd. Er blijkt niet dat het voorgehouden gezinsleven niet in redelijkheid kan worden verdergezet in Brazilië of in Spanje, het land waarnaar verzoekster blijkens de stukken van het dossier zal worden verwijderd. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan om aan te tonen dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden. Er kan ook worden aangenomen dat verzoekster en haar voorgehouden partner vanaf het begin wisten, of dienden te weten, dat de opbouw van een gezinsleven in België – gelet op de precaire verblijfssituatie van verzoekster die op geen enkel ogenblik was toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in dit land en hier illegaal werkte – precair was. Er blijken verder ook geen andere specifieke banden met België. Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op zich geen absoluut verbod inhoudt om in België te verblijven.

Prima facie wordt in de thans voorliggende omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat *prima facie* ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.3.2.6. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is

uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad kan enkel vaststellen dat het verzoekschrift geen enkele uiteenzetting bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hierboven werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster met haar uiteenzetting een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haren hoofde niet aan met enig concreet gegeven of overtuigend argument.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS

wnd.voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS